

INLEDNING

När jag har förberett mig under veckan har jag förstås börjat med själva huvudinriktningen. Vilket ämne kunde vara aktuellt? Vilken bibeltext kunde hjälpa oss en bit på väg? Ganska snart kom en speciell text upp i min tankevärld. Men jag slog bort den. Jag tyckte att det var en bibeltext jag läst så många gånger, och predikat så många gånger över. Men texten var som en bumerang. Varje gång jag kastade bort tanken kom den tillbaka igen.

Nu tror jag verkligen att Gud hade något att säga, åtminstone till mig, genom dessa verser, och kanske också till dig.

BIBELLÄSNING: JES 6:1-8

”Ingen har någonsin sett Gud...”, skriver Johannes i Joh 1:18. Och ändå, senare skriver samme Johannes, 1 Joh 1:2-3: ”Ja, livet blev synligt, vi har sett det och vittnar om det, och vi förkunnar för er det eviga livet, som var hos Fadern och blev synligt för oss. Det vi har sett och hört förkunnar vi för er, för att också ni skall vara med i vår gemenskap, som är en gemenskap med Fadern och hans son Jesus Kristus.”

Hur ska vi få ihop det här? Jo, det går alldeles utmärkt. Först skriver Johannes att ingen vet allt som finns att veta om Gud, för ingen, ingen utom Jesus, har sett Gud som den han är, med allt Gud är. - Men det vi har sett, fortsätter Johannes, det lever vi för.

Liknar guldvasken, som står i forsen nedanför berget och vaskar fram guldkorn. Det han finner blir hans rikedom, även om han vet att berget rymmer oändligt mycket mer än det han fått i sin vaskpanna. - Det vi ändå sett, det vi ändå fått tag på, det som än så länge blivit synligt för oss, det är vårt ärende.

För 2700 år sedan såg en man en syn av Gud, eller åtminstone av Guds mantelflik. Det han sett blev hans ärende, för den unge mannen blev en profet. En av de viktigaste och allra skarpaste. Och fast Jesaja varit död i mer än två och ett halvt årtusende så fortsätter han ändå att hjälpa oss i vårt sökande efter Gud, och efter frid i våra liv. De verser vi har läst tillsammans i kväll beskriver hans kallelse.

Låt oss ta ett steg djupare in i bibeltexten. Låt oss ställa tre frågor: När, var och hur. När såg Jesaja sin syn, var befann han sig och hur kom den att förändra hans liv? Och då är vi inte bara intresserad av biblisk historia. Nej, vi läser för att få hjälp att göra samma möte.

NÄR?

Texten börjar med en tidsangivelse. Vi får veta att kung Ussia just har dött. Det är naturligtvis inte bara en datering. Det var kanske inte så lätt att skriva 757 f.Kr, även om det förmodligen var just det året Ussia dog. Hur som helst är inledningsorden mer en lägesbeskrivning. Texten börjar i en beskrivning av landssorg. Kung Ussia regerade i 52 år. Det var goda år. Kung Ussia var en landsfader som beskyddat sitt folk och låtit dem bo i fred.

Men nu började idyllen spricka upp. (Se. Kap 5). Folket var på glid bort från Gud. Det var en tid av sekularisering och avfall. Och utanför nationens gränser tornade orosmolnen upp. I öster växte sig Assyrien allt starkare. Det hördes stöveltramp i horisonten, och snart skulle denna väldiga supermakt rikta sina blickar mot Israel.

Då dog Ussia!

När han behövdes som mest. Nationens beskyddande landsfader fanns inte längre där. Det närmaste detta vi kommer i vår historia är nog karl den XII död. Sverige har förlorat halva sin

armé i slaget vid Poltava, och stormakten vacklar. I öster hotar Peter den store vid gränsen och det ser riktigt, riktigt illa ut för landets framtid. Då dör Karl den XII, Sveriges mäktige krigarkonung, och lämnar sitt land i spillror.

Det är där vi börjar. Israels framtida existens är hotat av stormakten Assyrien. Då är det lätt att förstå spänningen i dessa korta ord. Bakom orden vilar frågan: Hur ska det gå nu? Men lyssna: *"I det år då kung Ussia dog såg jag Herren..."*

Jag berättade på vårt bibelstudium häromdagen om mannen som frågade sin kristne vän, inför någon inträffad katastrof någonstans: - Var är Gud i allt som sker. Ta bort de tre första orden, svarade han vän, och du har ditt svar, nämligen "i allt som sker". *"I det år då kung Ussia dog såg jag Herren..."*

Hur många gånger har det inte varit just så? När allt har varit som mörkast, när allt har sett som värst ut, när kyrkan varit som mest trängd, kanske förföljd, när urvattningen varit som värt, har Gud på nytt visat vem han är.

Och så har även många vittnat personligt. Det var i en situation av svårigheter - där annat togs ifrån mig som jag såg Herren på ett nytt sätt. Kanske, som här, i en tid av sorg, där någon älskad inte längre fanns kvar - då såg jag Herren. Det är ofta, i dessa tuffa brytpunkter i livet vi får se Gud som vi aldrig sett honom förr!

När såg Jesaja Gud? När det såg som dystras ut. När det var sorg i landet, när människor vände sig bort från Gud och när hotet utifrån ökade.

En jordisk konung har dött och fruktan drar som en ishavsvind över nationen, då får Jesaja se den himmelske och den evige konungen. Det förändrar perspektiven - för denne KONUNG - Israels verkliga beskyddare - kan inte rubbas från sin tron.

Det är en respektingivande syn. Han skakas av Guds storhet. Han ska aldrig bli densamme igen. Vad han än får se från och med nu har han sett något större.

Vad behöver vi idag, mest av allt, som svensk kristenhet, där den ena läran märkligare än den andra slår mot kyrkans inre liv, och där främlingskapet inför kristen tro visar sig allt tydligare i samhället? Jag tror att vi behöver detta, mest av allt. Vi behöver en syn. En syn av Gud på en upphöjd tron. Hans tron ska aldrig skakas. Gud ska aldrig abdikera. Fadern satte sin Son vid sin högra sida i himmelen, efter hans uppståndelse från de döda, och han sitter där än. Och där ska han sitta, fram till den dag han själv väljer att resa sig upp, för att komma tillbaka till den här jorden och upprätta sitt rike.

VAR?

Var befinner han sig då när han nu får denna syn?

I templet. Jesaja har gått till templet för att be. Det är med bön och tillbedjan i sinnet, i Guds tempel han får se Gud. Jag påminner dig om att det var på samma plats - i templet - som Symeon och Hanna i Luk 2 ser och identifierar Jesus, som ett åtta dagar gammalt barn.

Ser du mönstret. Det är tydligt, och tydligare ska det bli för den som fortsätter att studera kyrkans historia. Det är bedjarna i templet, som lärt sig att lyssna och som tagit tid att öva upp sin känslighet för Guds närvaro som får se honom först. I templet såg tillbedjare Gud.

Märkliga perspektiv. Jesaja såg hur stor Gud var. Symeon och Hanna hur liten Han blivit.

Jag vet inte vad som är mest svindlande. Jesaja såg hur upphöjd Gud var, Symeon och Hanna hur nära Han kommit.

Jesaja brukade nog gå till templet ofta. Det är viktigt att göra bönen till en rutin. Det är gott att

ha gudstjänsten och gemenskapen i kyrkan som ett slags grundmönster i sitt liv. Alla dagar innebar inte stora uppenbarelser för Jesaja, men en dag belönade Gud hans trofasthet och drog undan draperiet mellan tid och evighet och lät Jesaja se in i himlen. Och på samma sätt odlar du ditt böneliv, och du håller dina gudstjänsttider, och du läser din bibel. Varje gång är inte de stora uppenbarelsernas tid, men när du behöver, och när det är rätt tid lyfter Gud på slöjan. Framförallt är tillbedjan den stora hemligheten. Tillbedjan är en av de viktigaste inslagen i en kristen människas livsväv. Därför är psaltaren, Bibelns bönbok full av tillbedjan. Den som vill dricka vid källan måste böja sig ner. Det är nog när vi kommer för att tillbe Gud, när inte längre egna behov, utan Guds storhet står i centrum som vi verkligen förstår vem Han är.

Jag tror att två bibelsammanhang talar starkt till Guds församling i vår tid, och förstås till varje enskild människa. Båda dessa sammanhang talar om tillbedjan. Inte om formen för vår tillbedjan, men om själva grunden för all verklig tillbedjan. Bibeltexten talar om att böja sig inför Gud. Nya testamentets vanligaste ord för tillbedjan översätts lämpligen med att böja sig fram för att kyssa. Det viktiga är inte om jag står, sitter eller ligger, sjunger till en orgel eller till ett trumkomp. Det viktiga är att jag i mitt hjärta böjer mig inför Gud och erkänner honom som Gud över mitt liv.

Du upptäcker också att både dessa bibeltexter har ett innehåll av andlig kamp, konfrontation mellan ljus och mörker:

”Böj er alltså under Gud. Stå emot djävulen, och han skall fly för er. Närma er Gud, och han skall närma sig er. Gör era händer rena, ni syndare, och rena era hjärtan, ni tvehågsna.” (Jak 4:7-8)

”Böj er alltså ödmjukt under Guds starka hand, så att han upphöjer er när tiden är inne, och kasta alla era bekymmer på honom, ty han sörjer för er. Var nyktra och vaksamma. Er fiende djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter någon att sluka.” (1 Pet 5:6-8)

När församlingen böjer sig ner reser Gud henne upp. ”Saliga de ödmjuka, de skall ärva landet.” (Matt 5:5), ropade Jesus från salighetsprisningarnas berg. Jag tror att det behagar Gud att alltmer utgjuta av sin Ande och bekräfta sin närvaro tydligare i sin kyrka, men det kommer bara att ske i takt med att vi vänder våra liv mot honom i sann, uppriktig tillbedjan. När han blir vårt fokus kommer många problem, som idag står i fokus, att förändras och till och med lösas. Det är ingen enkel genväg till snabba segrar, men det är lärjungens väg. Du böjer dig, och Gud upphöjer dig... när tiden är inne.

HUR?

Hur kom då denna erfarenhet att förändra Jesaja?

1. Han fick en sannare bild av Gud.

Jag vågar säga att vi behöver en större bild av Gud. Så många av våra problem skulle te sig annorlunda om vi fick se vad Jesaja såg. Så mycket av vår kraftlöshet och vårt missmod har sina rötter i att vi inte vet vem Han är.

Det är därför vi måste göra Paulus ord till vår egen livsriktning, Fil 3:10-11: ”Jag vill lära känna Kristus och kraften från hans uppståndelse och dela hans lidanden, genom att bli lik honom i en död som hans - kanske jag då kan nå fram till uppståndelsen från de döda.”

Ibland får vi möta Gud på ett sådant sätt att vår gamla bild av Honom krackelerar. Det var inte första gången Jesaja var i templet. Det var heller inte första gången Jesaja mötte Gud.

Han hade gått till templet med sin far som liten.

Han hade gått dit som en ung man. Han hade varit tagen av den skönhet som fanns i templet. Han hade beundrande sett upp mot taket, sett allt guld och all vacker konst och allt annat som fanns att se vid tempelplatsen. Det var storslaget. Men när Jesaja nu får möta Gud så ser han att den skönhet som uppfyller templet bara är som fliken på Guds mantel när Gud drar förbi. För ibland får vi möta Gud på ett sådant sätt att vi förstår att det vi trodde var Gud var fliken på Hans mantel. Vi trodde kanske att Gud bodde i just vår rörelse, i just den där församlingen, eller i just den här erfarenheten. Så möter vi Gud igen, på ett annat sätt, och vi förstår att vi inte förstått. Att Gud är större. För det vi trodde var Gud var bara fliken på hans mantel.

2. Jesaja fick en rätt bild av sig själv.

När han ser Guds härlighet ger det också en ny insikt i vad han själv är, och inte är. När Jesaja ser Gud ser han också sig själv i ljuset av vem Gud är. Och det är ett avslöjande ljus. Paulus uttrycker det så här: *-Vi har alla syndat och gått miste om härligheten från Gud.*

Det är teologi, fram till den dag då vi själva möter Guds härlighet och förstår, alltför väl, att den härlighet jag ser hos Gud inte finns hos mig.

Vi kan försvara och trösta oss med att vi väl inte är sämre än andra fram till dess att vi står ansikte mot ansikte med Jesus, och i mötet med honom förstår hur stor Guds tanke med oss egentligen var. När vi ser hans härlighet förstår vi för första gången vad vi förlorat.

Vi är inte det Han är. Han är helig, men vi har syndat. Han är upphöjd, men i våra liv finns det som är lågt.

Och Jesaja ropar ut: *- Ve mig, jag förgås!*

Har du någon gång känt behov av att ropa så?

Har du någon gång stått där, där Gud kommit dig så nära att du blivit avslöjad. Där allt du byggt upp själv faller, och du känner - jag är förlorad! Det är då du förstår att du måste plocka ner dina troféer från hyllan, för att ingenting eget egentligen håller måttet. Det är att avslöjad stå i ljuset inför den som ensam är Sann och rakt igenom Äkta. Eller som Bibeln säger det - Helig.

Inte heller ser han sig omkring på det avfallna folk han tillhör, och pekar på dem som om det vore nog - de Gud - de där andra - de har orena läppar.

Jag tvivlar på att den som hela tiden sysslar med att peka på andras brister någonsin stått där inför Gud, som en drabbad människa. Visst talar Jesaja om ett folk med orena läppar, men framförallt bekänner han av sitt eget behov av nåd. *- Jag - Gud jag - har orena läppar.*

Det är när Jesaja kommer till den punkten att han ropar ut sitt beroende av Gud som Gud möter honom. Du kan gå genom hela livet och mörka, och du får leva i det mörkret, eller så kan du ropa ut ditt beroende av Gud, och Han kommer att befria dig! Och till slut är det bara den som ropat ut sin bekännelse av synd inför Gud kan få höra dessa ord in i sitt inre: *Din missgärning har blivit tagen ifrån dig och din synd är försonad!*

3. Att känna Gud frigör viljan att tjäna Gud.

När Jesaja sett Gud och förstått vad förlåtelse är föds där en självklar längtan att få tjäna Honom. Gud drar inte sin kallelse som en tvångströja över våra liv. Han frågar: *- Vem ska jag sända? Vem vill gå?* Och Jesaja har bara ett svar: *- Om detta är du Gud och om detta är vad du har gett mig: - Sänd mig!*

Jag tror att någonting är fel om vi alltid upplever det som ett tungt krav att behöva tjäna Gud. Om vi inte också får känna: *- Sänd mig! Gud, jag vill det!*

AVSLUTNING

Ikväll har vi lyssnat till berättelsen om hur en profet kallas och formas. **Synen av Gud, i ett kritiskt läge för en hel nation, gör en ung man till profet.**

Jag tycker att berättelsen har en märkvärdig aktualitet. Det har den för Maria och mig, det inser jag, när vi nu börjar ta försiktiga steg in i tjänsten igen. I det år kung Ussia dog... För oss kommer detta alltid att vara "det är då Johan dog". Nu ber jag om en ny vision av Gud. Jag ber om att få se hur Gud fortfarande sitter på sin tron. Mötet med Gud, men också med vårt behov av honom och tillslut genväret: - Här är jag, sänd mig, är nödvändiga för ett frigjort liv och en frigjord tjänst. Och så är det förstås för oss alla. Ja, så är det för vårt land. Jag vet inget större behov för landet Sverige än människor som varit vid Guds tron och vid slutet av sig själva, men som valt att inte fly undan utan stå kvar. Som låtit Gud ta ett kol från sitt altare för att beröra deras liv, även om det måste finnas något av smärta i detta att bli berörd av ett glödande kol. Människor som sett Gud och därför sett någonting så stort att de valt att ge sitt liv åt det. Jag tror att detta är en mycket, mycket angelägen bibelberättelse. Den handlade då om nationen Israels framtid. Den handlar nu om vårt land och folk. Så här säger bibelordet: *"Närma er Gud, och han skall närma sig er."* Jak 4:8